

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ה' - חלק כ"ט

קונטרס 149

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לישועות נפלאות, ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

שואלים המְפָלְשִׁים מה זה דין ומה זה הַשְׁבֹּן? ומְפָלְשִׁים דין זה על העֲבֵרָה הַשְׁבֹּן זה על זמן העֲבֵרָה שֶׁהָיָה יכול לְעֵשֶׂת מַעֲנָה וְלִלְמַד תּוֹרָה.

ידועים דברי חז"ל הקדושים: (ויקרא דף פ"ו ע"ב) הַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה מְהַפְּכֵת יְדוֹנוֹת לְשִׁנְנוֹת, וְהַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה יְדוֹנוֹתַי וְהַפְּכִים לְבִיּוֹת. וְהַעֲשֶׂה הַיְחִידָה הַלְּעָצֵל מִהַשְׁבֹּן הַיָּא הַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה מְהַפְּכֵת יְדוֹנוֹת לְשִׁנְנוֹת, וְהַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה יְדוֹנוֹתַי וְהַפְּכִים לְבִיּוֹת.

הוזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום הרבי פנחס בן יאיר שהוא בא אצלינו, שלמדה בכל מקום שהצדיק חרדש בן דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [עליון] **פוקד לאותו מקום** [בעולם הזה] **ובא אליו**, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר ללמדו מקום, ומצא אלו הצדיקים מהרשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו וזכה ליובש במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה וזכה ויושב במחיצת התלמודי חכמים מחברי הספרים, שכל על ידו יצא החיבור לעולם, ותברכה הדעת בכל עת, ואילו היה בנוזל למקצועות המשכן בירכתים, לא היו לומדים בו. ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף ע"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחריו מותו, גם הוא ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת מרחמיה ויוצאין לקראתו לקבל פניו. (הגאון מהר"ם איטמולטש בספרו בן אברהם פרשת וישלח דף כ"ג ע"ב). (וכן שמעתי דבר אמרה רבי יהודה חסידי יו"ט).

הספר של הצדיק הוא הנשמת הצדיק: בחלוס וכו' ענין שם, ונא לענין בהסכמת המד"צ מהר"ח זוננפלד וכוותו יגן עליו אמר הספר "צדיק ומשפט". אודות הוצאה לאור, (עוד הוא מהר"ח פלאגי ז"ל בספרו "תורה ודעים", י"ג ע"ס ר"ח). גם האדמו"ר מסאדיגורא וכוותו יגן עליו אמן, מביא שהענין לצדיק הוא ששכיל הגוף והנפש, והספר של הצדיק הוא לנשמת הצדיק.

הַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה מְהַפְּכֵת יְדוֹנוֹת לְשִׁנְנוֹת, וְהַשְׁבֹּבָה מִיָּרֵאָה יְדוֹנוֹתַי וְהַפְּכִים לְבִיּוֹת.

מורו ורבותי!!! אין אֶפְשֶׁר לְתַקֵּן, וְאֵין אֶפְשֶׁר לְהַפְּכֵךְ שֶׁעָשָׂה אַחַת לְמֵאוֹת מְלִיּוֹנֵי שְׁעוֹת שֶׁל תּוֹרָה? וְכֵיפֵן וְכֵיפֵן יִתְבַּרְךָ הַשְׁבֹּבָה לְתַשְׁבֵּחַ מִיָּרֵאָה? וְכֵיפֵן יִתְבַּרְךָ הַשְׁבֹּבָה לְתַשְׁבֵּחַ מִיָּרֵאָה? וְכֵיפֵן יִתְבַּרְךָ הַשְׁבֹּבָה לְתַשְׁבֵּחַ מִיָּרֵאָה? וְכֵיפֵן יִתְבַּרְךָ הַשְׁבֹּבָה לְתַשְׁבֵּחַ מִיָּרֵאָה?

"על פי יאמרו המושלים באו השבון תבנה ותבנונו עיר סיוחן: כי אש יצאה מתישבון להקה מקרית סיוחן אקלה ער מואב פעלי כמות ארנן: (במדבר כ"א-כ"ב-כ"ח), ובגמרא ב"ב פ"ב ב"ב פ"ב (דף ע"ח ע"ב): א"ר שמואל בר נתן א"ר ירמיהו ב"ר אבהו דקתיב על פי יאמרו המושלים וגו' המושלים אלו המושלים ב"צנים באו השבון מואב ונחשב השבון של עולם הקסד מנהג כגנדי שאלה ושלבר עברה כגנדי הקסדה תבנה ותבנונו אש עישה בן תבנה פעולם הנה ותבנונו לעולם הבא, עכ"ל. [כל מי שיעני בראשו יעניו בר דעה, ריון והמתה יאמרו באין תבנים האמתיים.]

ביו"ט כתוב שכל יהודי חייב לחדש חידושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חידשה, ואם לא חידש ממצאת בכושה גדולה, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בוהר עושה ששעה שווה שנה כדברי הכסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למיליון שנה כדברי האורחות צדיקים, וביסורים כפול מאה גְּיָאִיתָא נְאֻכָּת דְרַבִּי נָחֻם (פ"ק פ"ט ע"ב). רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה

5. סיפור מסוחר יהודי מוכר בירושלים עיה"ק: כשנודע לו דבר הבן איש חי והכסא מלך, ניצל את זמנו ולמד שש שעות בשבת אחת. וסיפר לי על כך אמרת לי שכשנלומדים בשמחה, זה שווה מיליון שנה, ענה לי, לו ידעת הייתי לומד 13 שעות וזה בשבת.

בואו ארז מוחו של סוחר שעושה חשבונות על כסף וזהו, כששומע חשבונות כאלו שיכול להגיע לעשרות גדולה כזה, ומקיים בעצמו את הפסוק "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף". ועל זה אפשר להמליץ דברי חז"ל הקדושים במסכת אבות (פרק ד' משנה א'): **בְּן זוּרָא אָמַר... אֵינְוּוּ עֲשִׂירֵי הַשְּׂמִתָּה הַחֲלָקוֹת שֶׁנֶּאֱמָר (ההלים כ"ב), יְגִיעַ פֶּיךָ בִּי הֵאֱלֵל אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ. אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ. אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ. אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ. אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ. אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לְךָ.**

ואנו מתפללים בכל יום: **וְתָן חֲלָקֶיךָ בְּתוֹכָנִי,** ומהו העשייה האמתית זה ששמח בחלקו ולומד התורה וזכה מפיל את תורתו באלף, וידועים דברי האר"י **הוי שעיקר עבודת ה' צריך להיות בשמחה**, ועל ידה זוכים לכל המעלות וההשגות כשיעור דשמיא.

בריווח", וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק כ. וכו' תהפסח): אמר רבי הנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי.

בואו וראו היוצא מחשבון זה: שעה אחת בשבת קודש שווה מאה מיליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחשבים חידושים בתורה, והוא בודאי חידושים אמיתיים ותורה לשמה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

אמרו חז"ל (אבות פרק ג' י"ח) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, **חטא** מלשון **חטא** ועבירה, וגם מלשון **חיסרון** כמו: **"הייתי אני וגני שלמה חטאים"** (מלכים א' פרק א. פסוק כא). פירוש: חסריים.

ובמה נתקן את העבירה? במה נשלים את החיסרון? כתוב בפסוק (ירמיה פרק י"ג י"ז) **"במקטרים תבנה גפשי מפני גנה ודמע תדמע ותבנה עיני דקעה כי נשבה עזר ה'."** ודרשו חז"ל (תענית דף ה' ע"ב): אמר רב שמואל בר אבין משמיה דרב מוקם יש לו להקדוש ברוך הוא ומסותרים שמו מאי מפני גוה אמר רב שמואל בר יצחק מפני גוהותן של ישראל שנטלה מהם ונתנה לעובדי כוכבים רב שמואל בר נחמני אמר מפני גוהותן של מלכות שמים, עכ"ל. וכתוב בוזה"ח (ח"ג ב' דף פ"ו ע"א, ובאדרא) כל הלומד אחר הצות לילה הקב"ה משקט את המלאכים ומולם

6. כתב החפ"ץ חיים בספר צפית לישועה – (פרק א): ירודע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בעער שקול ממאה פעמים היה בעער, ועבורת השם יתברך חית טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש"י בסנהדרין צו ע"ב על העולם אומרו עליו שופה הוא, היינו משתולל לשון שמוח), וראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים, ויש אנשים אחר שביביל לעשות את גניהם היודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשארים עולם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיהקו גניהם בתורת ה', ואינם מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה שמה, שביביל חינוך גניהם לתורה וראי, בראי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' ככל לב ונפש.

7. וכתב השל"ה הקדוש – (מסכת חילין - פרק ד' דף ח"ג תמחא מופר כ"ב): וכשקול רגה של תורה עולה מלמטה, מרחיש הקב"ה כל צבא מעלה ומקשיב הקול ההוא, ונכנסת ישראל וכל צבא המלאכים מקשיבים הקול ההוא, כענין שכתוב (ש"ה ח' ה, ט), **והישבת בנינו חברים מקשיבים לקולך השמיעני.** וכשהקב"ה מושך

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מקשיבים לקולו, וזה לשון זוהר הקדוש:
 אבל בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל
 בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקאי,
 וכדון בעי ליה לבר נש למיקם ולמלועו
 באורייתא, והא אתמר דקודשא בריך הוא
 וכל צדיקאי דבגנתא דעדן כלחו צייתן
 לקליה, דהא הוא דכתיב (שיר השירים פרק ח'
 י"ט) הַיְשִׁיעַתְּ בְּגִימִים מְקַשְׁיָיִם לְקֹלֶךָ
 הַשְּׁמִיעֵנִי. והא אוקמוה חיושבת בגנים דא
 כנסת ישראל, דאיהי משבחת ליה לקודשא
 בריך הוא בשבחה דאורייתא בליליא, וכאה
 חולקיה מאן דאשתתף בהדה, לשבחה ליה
 לקודשא בריך הוא בשבחה דאורייתא.

ובכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר
 הישרים): "הַיְשִׁיעַתְּ בְּגִימִים מְקַשְׁיָיִם
 לְקֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי": ר"ת ח'רבים מ'קשיבים
 ל'קולך ח'שמועני, הוא המלה, כמו שדרשו
 בוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער
 בוכה ותחמול עליו וגו', והבן זה.

חוט של חסד על כנסת ישראל, וטעמים חלקם
 כל המתחברים עמה בלילה. ולפי שהיה דוד
 יודע דבר זה, אמר חצות לילה אקום להודות
 לך וגו' (תהלים קי"ט, ס"ב), וכתיב (תהלים נ"ו, ט). עורה
 כבודי וגו', ודרשו ר"ל אני מעיר את השחר
 ואין השחר מעיר אותי, לפי שלא היה ישן אלא
 כשינתה היום, והוא סוד נעלים. וכשעלה עמוד
 השחר באה הכלה מעוטרת ממכה שירות
 ותושבחות וכמה מיני תורה, כלולה ממעלה
 וממטה, וישבת בחוק דודה. וכשראה אותה
 בואתה התיקון הטוב, מצאו לכתוב בספר כל בני
 ביתו העומדים בבית ה' כלילות ומושיג עליהם
 חוט של חסד. ומאותו החוט נכתר אותו צדיק
 בכתר העליון, ויראים ממנו עליונים ותחתונים,
 ואין בעלי הדין שולטים עליו, לפי שהוא רשום
 בסמיון המלך ויכר שהוא מבני ביתו, ולפיכך אין
 דינו אותו. והנהר הוא בוח מעיד על עצמו שהשגמה
 הקדושה מאירה בו, ומאכהתו ביצרו מתנורר
 לעבודתו, ובשביל שהיה שעה רצויה היה מבוהר
 הנביא ואומר (איכה ב', י"ט), קומי רוני בלילה לראש
 אשמורותי, וכתיב (שפיעה כ"ט, כ"ט) נפשי אורתיך
 בלילה. וצריך לזוהר שלא יפסק משיחתו עד
 שיתפצל על הנין החמה, וס'.

8. וברש"י (שם) **חיושבת בגנים** - הקב"ה
 אומר לכנסת ישראל את הנפוצה בגולה רועה
 בגנים של האחרים וישבת בבתי כנסיות ובבתי
 מדרשות. **חיושבת מקשיבים לקולך** - מלאכי
 השרת השבו בני אלקים וזומתך מקשיבים
 ובאים לשמוע קולך בבתי כנסיות. **השמועני** -
 ואחר כך יקדושיהם שנאמר (איוב ל"ח) **ברן יחד**
כוכבי בקר אלו השוכן, ואחר כך ויחיו כל בני
 אלקים.

ב"ה שיש היום זוהר הקדוש במהדרה
 מיוחדת עם תרגום ללשון הקודש, במחיר
 מסובסב, וכך כל אחד יכול תיכף להתחיל
 ללמוד ולהבין זוהר הקדוש, שעל זה אמר
 בעל הכסף מלך: **אם יבין מאמר אחד עולה**
לו ללימוד שנה תמימה, ובהו יוכה להיות
מבני עליה, חיושבים ראשונה במלכות.

**קְשִׁיעֵת יְבוּא, הַסְפְּרִים יְהוֹי הָרֵאשִׁימִים
 לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ**

ב"ה שענין לימוד זוהר הקדוש נגסם חזק
 מאוד גם אצל האשכנזים, שפשוט לא ידעו
 ממושג כזה שכל יהודי צריך ללמוד זוהר
 הקדוש, וחשבו שזה ענין רק למקובלים
 ונסתרים, ועכשו כמעט יום יום מטלפנים
 אילי יהודים מירושלים בני ברק, ובתוכם
 גם אברכים מופלגים, שאין להם בבית
 זהו הר הקדוש, ורועים לכות להנכים הבושם
 הזה אל ביתם וללמוד ולסיים, ושוב ללמוד
 בוהר הקדוש.

וכאן כדאי לספר מה ששמעתי ממחונתי
 להבחיל"ח כ"ק מרן האדמו"ר מקלויזנבורג
 זצלה"ה, [מייד מפעל הש"ס, ריש"ע], שאמר
 כמה פעמים שכשמשיהא יבוא, הספרדים
 יהיו הראשונים לקבל פני משיח צדקנו,
 מפני שיש להם אמונה פשוטה. ובאמת
 מפני מה זכו לאמונה פשוטה, וידוע שגדלה
 אמונתם ותימיותם ומקימם כפשוטו את
 דברי הנביא חבקוק (פרק ב' כ') "וְהָיָה
 קָדְשׁוֹ כִּסְּ מִקְנֵי בַּר הַצֶּמֶר", ואין משיחים"
 כלל בבית הכנסת.

ומני בא להם כל זה? ועוד למה כל גדולי
 הספרדים נקראו בשם חכם, ואילו במקומות
 אחרים נקראו רק בשם רבי? כל זה בא
 מדבקוהם בלימוד זוהר הקדוש!!! וכתוב
 בספרים הקדושים שרק מי שזומד תורת
 הסוד נקרא בשם חכם", ובאמת כל גדולי

10. ידועים דברי האר"י הקדוש, שאפילו לומר
 דברי מוסר לתבירו, לא יאמר בבית הכנסת,
 שמתוך כך יגרר לדבר דברי חולין.
- וכבר אמר ה"שפת אמת" מפני מה זכו הספרדים
 ולא יכלו הגויים ליגע בהם בזמן המלחמה
 העולמית מפני שמרמו על קדושת בית הכנסת.
 וידוע שיש בית המדרש בבלדה ששרד ולא
 נחרב מפני שלא שחו שם שיחת חולין [הגם שהם
 שופו 500 נמות במי מדרשות], אבל בבית הכנסת
 הזה שלא דיכרו לא יכלו לשתול עליו.
11. דרוכה חלק הַסְפְּרִים שֶׁל הַתּוֹרָה, דוּחָהּ זְקָה,
 וְנִעְנְשׁ: לְךָ הַתּוֹרָה זְקָה, חֵלֶק הַנְּגִלָה וְהַנְּסִיחָה
 הַכֹּל אֲחֻדוֹת אֶחָד, וְהַתּוֹרָה חֵלֶק הַסְפְּרִים שְׂאִינוּ
 הַפָּנִי בָהּ, דוּחָהּ זְקָה וְנִעְנְשׁ, יְצִי הַדּוּחָהּ חֵלֶק מִן
 הַתּוֹרָה, כִּאֲלוֹ דוּחָהּ זְקָה. וְנִעְנְשׁ וְשֶׁל הַמַּלְעֵי
 עַל דְּרָבִי חֲמַיִם הַעֲסִיקִים בְּחֻקָּהּ ז' לְהַשְׁפִּיעַ

מורי ורבותי קהל קדוש! עד מתי תהא
 שכניתא בגלותא? היאך לא נחום על אבינו
 שבשמים?

מלך המשיח מתגולל ביסורים ומתחנן
 אלינו, הוא רוצה לבוא, השם יתברך רוצה
 לגאולנו, וכל זה תלוי רק בנו!!!
 ומה העצה? משה רבינו אליהו הנביא
 והרשב"י זיע"א נתנו לנו עצה טובה קלה
 ומועילה מה לעשות לקירוב הגאולה, וכיצד
 נזכה שיבוא תיכף ומיד.

אחתי יקרים! כולנו יהודי יכולים להביא
 אותו, תיכף ומיד בעזרת השם. א. באחדות
 ואהבת ישראל. ב. עלינו להרהרות מילוניו
 שעות תורה. ג. ולזכות לכל זה, יכולים רק
 בלימוד זוהר הקדוש.

בחסד מואות ש נביא את המשיח!!!

**רבותי שי לנו כאן ב"ה קידוש השם גדול
 ונורא! כולם מתאספים למען הרבות כבוד
 שמיים!!!** כאשר כל אחד יקנה 100 ספרי
 תיקוני זוהר בפחות ממחיר הקרן בחמשש
 לספה, סך הכל 500ש, ויחלק את זה
 למשפחה ולחברים, ולכל העיר, ויביאה עם
 בני משפחותיהם, כך נגיע לכל עם ישראל
 לומדי זוהר הקדוש, עתה מובן אך ביוכי
 הרבים אל יבואו לידי חיסרון כי מכפיל את
 זכויותו למיליאדי שעות תורה עד אין
 קץ, וכמו שכתוב בוהר הקדוש שהגאולה
 האחרונה תבוא רק בזכות וכוחו התורה
 הקדושה, וכתבו המקובלים שהעצה
 היחידה להניצל ממלחמת גוג ומגוג" היא,
 ללמוד תורת הסוד ולימוד זוהר הקדוש
 בראשונה, ותיכף ומיד מגיע המשיח.

9. ישראל מתאהדים בוהר הקדוש בגימטריא
 (1679) כמכות תשבו שבעה ימים. [וינען
 ה' עליהם יומם", שהשכינה הקדושה חופפת על ישראל
 וזוכים למפגות לראשי ביום נשק", עינין ירושלמי
 ימות עליה", וכמו שתימר היה דורש בפתיחה לירחי כלה
 בינו בעל "אבי עזר" את הפסוק הזה, על כנסת האמת].
 ובזכות התאחדות עם ישראל בלימוד זוהר הקדוש,
 ניצל ממלחמת גוג ומגוג, ועוד, כמו שהתורה צויתה עליו
 בסוכות תשבו שבעת ימים, כך חייבים ללמוד את זוהר
 הקדוש כל השבוע בלי הפסק.

**לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ יְצִיא דְמִקְוִימוֹתָא נְסָפָה:
 תְּרַבֵּז בְּתַהֲלִים (פְּרָק ק"ח) ה' אָדָּ-יָי עַל נִעְוָתֵי
 קְדָתָהּ לְרֵאשִׁי בְּיוֹם נְשָׁק", וְיִרְוֹשְׁלִימִי (בְּמִטָּה דְּרַף
 ע"ח) אֲמָרוּ: דְּבָר אַחַר "בְּיוֹם נְשָׁק" זֶה יִשְׁקוּ שֶׁל
 גּוֹ. וְתִבְרַח הַפְּקָדִים דְּהַסְפֵּךְ שֶׁל הַסְפֵּךְ בְּקִינֵת
 בְּיָהּ, הַנְּקָרָת אִם הַחֹפֶקֶת עַל הַבְּנִים בְּצִלָּא
 דְּקְוִימוֹתָא, וְכָלוּ פֶן הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ שְׂוִמְרוֹ
 בְּקִינֵת בְּיָהּ, נְחָשֶׁב לְסָפֵךְ וְצִילָא דְמִקְוִימוֹתָא,
 וְסָפֵךְ וְנָשֵׁן בְּיוֹם נְשָׁק שְׂמִיעִיל מִפְּלִקְתָּא גּוֹ
 וְיִגְלוּ. (פְּרִי עֲרֵבּוֹה).**

ויהי לי שור וַחֲמֹר. אוֹתָם שָׁנִי גִזְרֵי דִין, שִׁפְשָׁפְנֵיהֶם מִתְחַבְּרִים יחד, לא מִתְחַבְּרִים אֲלֵא לְהִרְע לְעוֹלָם, וְלָכֵן כָּתוּב (דברים כב) לא תַחְרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יחדו.

צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה - אֵלֶּיךָ הֵם כְּתוּבִים תַּחְתּוֹנִים שֶׁהֵרֵג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְרַיִם, (שמות יב) בְּכוֹר בְּהֵמָה, (שם) בְּכוֹר הַשָּׂבִי, (שם יא) בְּכוֹר הַשִּׁפְחָה. זֶהוּ שִׁפְחוֹב צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה. מִיַּד הָיָה עֲשׂו פּוֹחַד וַיֵּצֵא כְּנַגְדּוֹ, וּפְחַד הָיָה לוֹ מִיַּעֲקֹב כְּמוֹ שֶׁהָיָה לִיעֲקֹב מֵעֲשׂו. רַ"שׁ שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ. עַד שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ, שָׁמַע עַל לִסְטִים אָחַד שֶׁהָיָה אוֹרֵב בְּדֶרֶךְ. פָּגַשׁ אוֹתוֹ אִישׁ אַחֵר, אָמַר לוֹ: מִמִּי אַתָּה? אָמַר לוֹ: אֲנִי מִלְּגִיזֹן פְּלוֹנִי. אָמַר לוֹ: סֵטָה לָךְ מִלְּפָנַי, שִׁכַּל מִי שֶׁקָּרַב אֵלַי, אֲנִי מֵבִיא נַחֵשׁ אָחַד שֶׁהוֹרֵג אוֹתוֹ. הֵלֵךְ אוֹתוֹ הָאִישׁ לְאוֹתוֹ הַלְּגִיזֹן. אָמַר לוֹ: אִישׁ אָחַד בָּא, וְכָל מִי שֶׁקָּרַב אֵלָיו, נוֹשֵׁף אוֹתוֹ נַחֵשׁ אָחַד שֶׁהוּא מֵבִיא, וּמַת.

שָׁמַע אוֹתוֹ לְגִיזֹן וּפְחַד. אָמַר: יִפֶּה שְׂאֵלֶךָ עֲמוֹ וְאַתְפִּיִס עֲמוֹ. עַד שֶׁרָאָה אוֹתוֹ אוֹתוֹ הָאִישׁ, אָמַר: אוֹי וְאֲבוֹי שֶׁעֲכָשׁוּ יַהֲרֹג אוֹתוֹ אוֹתוֹ הַלְּגִיזֹן. הַתְּחִיל לְהַשְׁתַּחֲוֹת וְלִכְרַע כְּנַגְדּוֹ. אָמַר אוֹתוֹ לְגִיזֹן: אֲלֵמְלָא הָיָה לוֹ בִּידוֹ נַחֵשׁ לְהִרְגַּ, לֹא הָיָה מִשְׁתַּחֲוֵה כָּל זֶה כְּנַגְדֵי. הַתְּחִיל הַלְּגִיזֹן לְהַתְּנָאוֹת. אָמַר: הוֹאִיל וְכָל כֶּף פָּרַע לְנַגְדֵי, לֹא אֶהְרַג אוֹתוֹ.

כֶּךָ אָמַר יַעֲקֹב, עִם לָכֵן גִּרְתִּי וְאַחֵר עַד עֵתָה. עֲשָׂרִים שָׁנָה הִתְאַחַרְתִּי עֲמוֹ, וְאֲנִי מֵבִיא נַחֵשׁ לְהִרְגַּ כְּנִי אָדָם. שָׁמַע עֲשׂו, אָמַר, אוֹי מִי יָקוּם לְפָנָיו, שֶׁעֲכָשׁוּ יַהֲרֹג

דְּלֹא סָלִיק בְּיַדֵי כָלוּם. וַיְהִי לִי שׂוֹר וַחֲמֹר, אֵינֹן תְּרִין גִּזְרֵי דִינִין, דְּכַד מִתְחַבְּרִין תְּרִוּוּיָהוּ כְּחֻדָּא, לֹא מִתְחַבְּרִין אֲלֵא לְאַבְאָשָׁא עַלְמָא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתוּב, (דברים כב) לֹא תַחְרֹשׁ בְּשׂוֹר וּבַחֲמֹר יחדו.

צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה, אֵלֶיךָ אֵינֹן תַּתְּאִי דְקָטַל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם (שמות יב) בְּכוֹר בְּהֵמָה (שמות יב) בְּכוֹר הַשָּׂבִי (שמות יא) בְּכוֹר הַשִּׁפְחָה, הָדָא הוּא דְכְּתוּב צֵאן וְעָבַד וְשִׁפְחָה. מִיַּד מִסְתַּפִּי הָיָה עֲשׂו וְנִפְקַ לְקַדְמוּתִיהָ, וּדְחִילוֹ הָיָה לִיהָ מִיַּעֲקֹב כְּמָה דְהָיָה לִיהָ לִיעֲקֹב מֵעֲשׂו.

לְבַר נֶשׁ דְּהָיָה אֲזִיל בְּאַרְחָא, עַד דְּהָיָה אֲזִיל שָׁמַע עַל חַד לִסְטִים דְּהָיָה כְּמֹן בְּאַרְחָא, פָּגַע בֵּיהּ בַּר נֶשׁ אַחֲרָא. אָמַר לִיהָ מִמָּאן אַנְתָּ, אָמַר לִיהָ מִפְּלוֹנִי לְגִיזֹן אֲנָא, אָמַר לִיהָ סְטִי לָךְ מַגְבָּאֵי דְכָל מָאן דְּקָרִיב בְּהֻדָּאי חַד חוּיָא אֲנָא מִיַּתִּי וְקָטִיל לִיהָ. אֲזִיל הֵוּא בַר נֶשׁ לְהֵוּא לְגִיזֹן, אָמַר לִיהָ חַד בַּר נֶשׁ אַתִּי וְכָל מָאן דֵּי קָרִיב בְּהֻדָּיה נֶשְׁכִּיחַ חַד חוּיָא דְהוּא מִיַּתִּי (דף קסו ע"א) וּמִיַּת.

שָׁמַע הֵוּא לְגִיזֹן וּדְחִיל, אָמַר יָאוֹת דְּאֲזִיל לְקַבְלִיהָ וְאַתְפִּיִס בְּהֻדָּיה. עַד דְּחָמָא לִיהָ הֵוּא בַר נֶשׁ, אָמַר, וּוי דְּהַשְׁתָּא יְקַטְלִינִיהָ הֵוּא לְגִיזֹן. שְׂאֵרֵי סָגִיד וְכָרַע לְקַבְלִיהָ. אָמַר הֵוּא לְגִיזֹן, אֲלֵמְלָא הָיָה לִיהָ בִּיְהִיָּה חוּיָא לְקַטְלָא, לֹא סָגִיד פּוֹלֵי הָאֵי לְקַבְלֵי. שְׂאֵרֵי לְגִיזֹנָא לְאַתְנָאָה, אָמַר, הוֹאִיל וְכָל כֶּךָ פָּרַע לְקַבְלֵי לֹא אֶקַטְלִינִיהָ.

כֶּךָ אָמַר יַעֲקֹב עִם לָכֵן גִּרְתִּי וְאַחֵר עַד עֵתָה, עֲשָׂרִין שָׁנִין אַתְאַחַרְתִּי עִמִּיהָ וְאֲנָא מִיַּתִּי חוּיָא לְקַטְלָא כְּנִי נֶשָׁא. שָׁמַע עֲשׂו, וּוי

מָאן יָקוּם קַמִּיהָ. דְּהַשְׁתָּא יְקַטְלִינִיהָ יַעֲקֹב בְּפוּמִיָּה, שְׂאֵרֵי נִפְקַ

אותו יַעֲקֹב בְּפִיּוֹ. הַתְּחִיל לְצַאֵת
כְּנִגְדּוֹ לְהַתְּפִיֵס עִמּוֹ.

בֵּינָן שְׂרָאָה אוֹתוֹ מַה כְּתוּב?
וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ. בֵּינָן
שָׁקֵב אֵלָיו, הַתְּחִיל לְכַרְעַ וְלִסְגֹד
לְפָנָיו, זֶהוּ שְׁכָתוּב וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
אֲרָצָה שְׁבַע פְּעָמִים עַד גִּשְׁתּוֹ עַד
אָחִיו. אָמַר עֲשׂו, אֲלֵמְלֵא כָּל כֶּף
הִיָּה עִמּוֹ, לֹא יִשְׁתַּחֲוֶה כְּנִגְדֵי.
הַתְּחִיל לְהַתְּנַאֲוֹת.

בֹּא רְאֵה מַה כְּתוּב בְּבַלְעָם,
(במדבר כב) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם
לִילָה. בְּלָכָן כְּתוּב (בראשית לא)
וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל לָכָן הָאֲרָמִי
בְּחִלּוֹם הַלֵּילָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר
לָךְ פֶּן תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב
וְגו'. פֶּן תִּדְבַר? פֶּן תַּעֲשֶׂה לְיַעֲקֹב
רָעָה צָרִיף לְכַתֵּב! אֵלֵא לָכָן לֹא
רִדְף אַחֲרַי יַעֲקֹב בְּכַח גְּבוּרִים
לְעִרְףִי בּוֹ קָרַב, שְׁהָרִי חִיל יַעֲקֹב
וּבְנָיו גְּדוֹל מִמֶּנּוּ, אֵלֵא לְהַרְגֵנוּ
בְּפִיּוֹ וְלִהְשִׁמֵּדוֹ אֶת הַכָּל. זֶהוּ
שְׁכָתוּב אֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי.

וְכֵן כְּתוּב פֶּן תִּדְבַר וְלֹא פֶן
תַּעֲשֶׂה. וְכַתּוּב יֵשׁ לְאֵל יְדֵי
לַעֲשׂוֹת. מִנֵּין הִיָּה יוֹדַע שִׁיכֶלֶת
הַיְתָה בְּיָדוֹ? אֵלֵא כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
אֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אָמַשׁ אֵלָי.

וְזוֹרֵי הַעֲדוֹת שְׁצִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְהַעֲיֵד, שְׁכָתוּב (דברים כו)
וְעֵנִית וְאִמַּרְתָּ לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ
אֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי וְגו'. וְעֵנִית - כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (שמות כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַף,
(דברים יט) עֲנֶה בְּאָחִיו.

כְּתוּב בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְלֹא הִלֵּךְ
כְּפַעַם כְּפַעַם לְקִרְאֵת נְחֹשִׁים,
שְׁכָף הוּא דְרָכּוֹ - שֶׁהוּא הִיָּה
מְנַחֵשׁ. בְּלָכָן כְּתוּב (בראשית ל)
נְחֹשֶׁתִי, שֶׁהַשְּׂגִיחַ בְּכַשְׁפֵּי
וּבְקַסְמֵיּוֹ בַּעֲסַק שֶׁל יַעֲקֹב,
וּכְשֶׁרָצָה לְהַאֲבִיד אֶת יַעֲקֹב
בְּנְחֹשִׁים וּבְכַשְׁפֵּים שְׁלוֹ, רָצָה
לְאֲבֹדוֹ, וְלֹא עֲזָבוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא.

לְקַדְמוֹתֶיהָ לְאַתְפִּיֶסָא עִמֶיהָ.

בֵּינָן דְּחָמָא לִיה מַה כְּתִיב וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד
וַיֵּצֵר לוֹ, בֵּינָן דְּקָרִיב בְּהַדְיָה שְׂאֲרֵי כְרַע
וְסָגִיד לְקַבְלֶיהָ. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
אֲרָצָה שְׁבַע פְּעָמִים עַד גִּשְׁתּוֹ עַד אָחִיו. אָמַר
עֲשׂו אֲלֵמְלֵא כָּל כֶּף הוּא עִמֶיהָ, לֹא סָגִיד
לְקַבְלִי, שְׂאֲרֵי לְאַתְנַאָה.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב בְּבַלְעָם (במדבר כב) וַיִּבֹא
אֱלֹהִים אֶל בַּלְעָם לִילָה. בְּלָכָן כְּתִיב
(בראשית לא) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל לָכָן הָאֲרָמִי בְּחִלּוֹם
הַלֵּילָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תִּדְבַר עִם
יַעֲקֹב מִטּוֹב וְגו'. פֶּן תִּדְבַר, פֶּן תַּעֲשֶׂה לְיַעֲקֹב
רָעָה מִיבְעֵי לִיה. אֵלֵא לָכָן לֹא רִדְף אַבְתָּרִיָּה
דְּיַעֲקֹב בְּחִילָא דְּגוּבְרִין לְאַגְחָא בֵּיה קָרַבָא.
דְּהָא חִילָא דְּיַעֲקֹב וּבְנוֹי רַב מִנֵּיה, אֵלֵא
לְמַקְטִילֵיה בְּפוּמֵיה וּלְשִׁיצָאָה כְּלָא. הֵדָא הוּא
דְכְּתִיב אֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי.

וּבְגִין כֶּף, פֶּן תִּדְבַר, וְלֹא כְּתִיב פֶּן תַּעֲשֶׂה.
וְכְּתִיב יֵשׁ לְאֵל יְדֵי לַעֲשׂוֹת. מִנֵּין הוּא
יָדַע דִּיכֻלְתָּא הוּא בִּידֵיה. אֵלֵא כְּמַה דְאַתְמַר
אֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אָמַשׁ אֵלֵי וְגו'.

וְדָא הוּא סְהַדוּתָא, דְּפַקִּיד קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא
לְאַסְהָדָא. דְכְּתִיב (דברים כו) וְעֵנִית וְאִמַּרְתָּ
לְפָנָי יי אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אוֹבֵד אָבִי וְגו'. וְעֵנִית,
כְּמַה דְאַתְ אָמַר, (שמות כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעַף. (דברים
יט) עֲנֶה בְּאָחִיו.

כְּתִיב בֵּיה בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם
כְּפַעַם לְקִרְאֵת נְחֹשִׁים, דְּהִכִּי הוּא
אֲרַחֲמֵה דְאִיהוּ הוּא מְנַחֵשׁ. בְּלָכָן כְּתִיב, (בראשית
ל) נְחֹשֶׁתִי, דְּאִשְׁגַּח בְּחַרְשׁוֹי וּבְקַסְמוֹי בַּעֲסַקָא
דְּיַעֲקֹב, וְכַד בַּעַא לְאוּבְדָא לְיַעֲקֹב בְּנְחֹשָׁא
וּבְחַרְשָׁא דִּילֵיה בַּעַא לְאוּבְדֵיה, וְלֹא שְׁבַקִּיָּה
קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

והיננו שאמר בלעם בן בנו, כי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל. מי יכול להם? שהרי סבי רצה לאבד את אביהם בנחשים ובקסמים שלו ולא עלה בידו, שלא השאירו לקלל. זהו שכתוב כי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל.

ובכ"ר עשרת מיני כשפים וקסמים מהארת הכתרים התחתונים עשה לכן כנגד יעקב, ולא יכל. זהו שכתוב (בראשית לא) ותחלף את משפחתי עשרת מנים. שכלם עשה לכן כנגדו ולא עלה בידו להרע לו, שכתוב (שם) והחלף את משפחתי עשרת מנים ולא נתנו אלהים להרע עמדי. מה זה מנים? כתרגום מינים, וכתוב (ויקרא יז) לשעירם אשר הם זנים אתריהם. מונים - מינים כמשמעו. ועשרה מינים הם של כשפים וקסמים בכתרים התחתונים, וכלם עשה כנגדו.

ועשרה מינים הם, שכתוב (דברים יח) קסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים. הרי הם עשרה.

אמר רבי יוסי, נחש וקסם הם שני מינים, ובדרגה אחת עולים, וכשפא בלעם, בקסם עשה כנגד ישראל, והיננו שכתוב (במדבר כב) וקסמים בידם. וכנגד יעקב בא לכן בנחש. זה וזה לא עלה בידם. זהו שכתוב (שם כג) כי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל. פי לא נחש בייעקב - בתחלה בימי לבן. ולא קסם בישראל - אחר כך בימי בלעם.

אמר בלעם לבלק, בא ראה מי יכול להם, שכל הקסמים והכשפים שכתרים שלנו

והיננו דאמר בלעם בר בריה (במדבר כג) כי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל, מאן יכול להון, דהא סבאי בעא לאובדא לאבוהון בנחשים ובקסמים דיליה ולא סליקא בידוי. דלא שבקיה ללטיא. הדא הוא דכתיב פי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל.

ובב"הו עשרה זיני חרשין וקוסמין דקוזטפי דכתרין תתאין עבד לבן לקבליה דיעקב ולא יכל. הדא הוא דכתיב, (בראשית לא) ותחלף את משפחתי עשרת מונים. דכלהו עבד לבן לקבליה ולא סליקו בידוי לאבאשא ליה, דכתיב, (בראשית לא) והחלף את משפחתי עשרת מונים ולא נתנו אלהים להרע עמדי. מאי מונים, כתרגום זינין, וכתוב (ויקרא יז) לשעירים אשר הם זונים אתריהם. מונים, מינים כמשמעו. ועשרה זינין אינון דחרשין וקוסמין בכתרין תתאין וכלהו עבד לקבליה.

ועשרה זינין אינון, דכתיב, (דברים יח) קוסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף וחובר חבר ושאל אוב וידעוני ודרש אל המתים, הא עשרה אינון.

אמר רבי יוסי נחש וקסם, תרי זיני אינון, ובדרגא חד סלקין. וכד אתא בלעם בקסם עבד לקבליהון דישראל. והיננו דכתיב, (במדבר כב) וקסמים בידם. ולקבליה דיעקב אתא לבן בנחש, האי והאי לא סליקו בדייהו הדא הוא דכתיב, (שם כג) פי לא נחש בייעקב ולא קסם בישראל. פי לא נחש בייעקב בקדמיתא ביומוי דלבן. ולא קסם בישראל לכתר ביומוי דבלעם.

אמר בלעם לבלק, תא חזי, מאן יכול להון. דכל קסמין ותרשין

מהארת המלכות שלמעלה [ומטה]
מתעטרים, [שהרי] והוא התקשר
בהם, שכתוב ה' אלהיו עמו
ותרועת מלך בו.

אמר רבי יהודה, חס וחסלילה
שהיה יודע בלעם בקדשה
שלמעלה כלל, שהרי הקדוש
ברוך הוא לא התרצה בעם ולשון
אחר שישתמש בכבודו אלא בניו
הקדושים, ואמר [ויקרא יא]
והתקדשתם והייתם קדשים. מי
שהם קדושים ישמשו בקדשה.
ישאל הם קדושים, שכתוב [דברים
יז] כי עם קדוש אתה. אתה קדוש
ולא עם אחר.

כיו שהם טמאים, טמאה מזדמנת
להם להטמא עליו. כתוב [ויקרא יג]
טמא הוא בדר ישב מחוץ למחנה
מושב, וטמא לטמא קורא,
שכתוב [שם] וטמא לטמא יקרא. מי
שהוא טמא לטמא יקרא, הכל
הולך אחר מינו.

אמר רבי יצחק, נאה הוא ליעקב,
שהיה קדוש, לומר שנטמא בלבן
ובכשפיו, או שבת הוא שלו?
אמר לו רבי יוסי, אף על גב
שאמר רבי יהודה - אני מסייע לך,
שהרי כתוב [בראשית כז] אנכי עשו
בכרף. וכי יפה הוא לצדיק כיעקב
להחליף שמו בשם טמאה? אלא
אנכי, פוסק טעם, ואומר אנכי מי
שאני, אבל עשו בכרף, והרי
פרשוה.

אף כאן. ויהי לו שור וחמר.
לומר, אל תשים לבך וירצונך
לאותה ברכה שברכני אבא
שהתקיימה בי. הוא ברוך אותי הנה
גביר לאחריך וישתחוו לך בני אמהך
- משום כך עבדך יעקב לאדני
לעשו. הוא ברוך אותי ברב דגן
ותירוש - הרי לא התקיים בי, שלא
אצרתי אותם, אלא ויהי לי שור

דבכתרין דילן, מקיזפא דמלכותא דלעילא
[ותתא] מתעטרן [דהא], והוא אתקשר בהו,
דכתיב יי אלהיו עמו ותרועת מלך בו.

אמר רבי יהודה חס ושלום דהוה ידע
בלעם בקדושה דלעילא [דף קסז ע"ב]
כלל. דהא קדשא בריך הוא לא אתרעי בעם
ולישן אחרא דישתמש ביקריה, אלא בנוי
קדישין. ואמר [ויקרא יא] והתקדשתם והייתם
קדושים, מאן דאינון קדישין ישתמשו
בקדושה, ישאל אינון קדישין דכתיב, [דברים
יז] כי עם קדוש אתה. אתה קדוש ולא עם
אחרא.

מאן דאינון מסאבין, מסאבו אזדמן לון
לאסתאבא עליה. כתיב, [ויקרא יג] טמא
הוא בדר ישב מחוץ למחנה מושבו.
ומסאבא למסאבא קרי דכתיב, [שם] וטמא
טמא יקרא, מאן דאיהו טמא, לטמא יקרא,
כלא אזיל בתר זיניה.

אמר רבי יצחק, יאות הוא ליעקב דהוה
קדישא לומר דאסתאב בלבן
ובחרשוי, או שבחא הוא דיליה. אמר ליה
רבי יוסי, אף על גב דקאמר רבי יהודה,
אנא מסייע לך. דהא כתיב, [בראשית כז] אנכי
עשו בכרף. וכי יאות הוא לצדיק כיעקב
למחלף שמיה בשמא דמסאבא, אלא אנכי,
פסקא טעמא. ואמר אנכי מאן דאנא, אבל
עשו בכרף והא אוקמוה.

אוף הכא, ויהי לי שור וחמר, לומר לא
תשוני לבך ורעותך לההיא ברכתא
דבריה לי אבא דאתקיים בי. הוא בריך לי
הנה גביר לאחריך וישתחוו לך בני אמהך,
בגין כך עבדך יעקב. לאדני לעשו. הוא
בריה לי ברוב דגן ותירוש. הא לא אתקיים בי, דלא אוצרנא לון. אלא,

דלא אוצרנא לון. אלא,

וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד, רְעִי עֲנָא
בְּחֻקְלָא. הוּא בְרִיךְ לִי, מְטַל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי
הָאָרֶץ. הָא לֹא אֲתַקִּיִּים בִּי, בְּגִין דְּהָא עִם לְבָן
גְרַתִּי, כְּגִינְרָא. דְּלֹא הָוָה לִי בֵיתָא חֲדָא כָּל
שְׁפָן מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ. וְכָל דָּא כְּגִין דְּלֹא יִסְתַּפֵּל
בֵּיהּ בְּיַעֲקֹב עַל אֵינוֹן בְּרַכָּאן וּיקְטַרְג עִמֵּיהּ.

וַיְהִי לִי שׁוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד, רְעִי עֲנָא
בְּחֻקְלָא. הוּא בְרִיךְ לִי, מְטַל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי
הָאָרֶץ. הָא לֹא אֲתַקִּיִּים בִּי, בְּגִין דְּהָא עִם לְבָן
גְרַתִּי, כְּגִינְרָא. דְּלֹא הָוָה לִי בֵיתָא חֲדָא כָּל
שְׁפָן מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ. וְכָל דָּא כְּגִין דְּלֹא יִסְתַּפֵּל
בֵּיהּ בְּיַעֲקֹב עַל אֵינוֹן בְּרַכָּאן וּיקְטַרְג עִמֵּיהּ.

רְבִי אַבָּא אָמַר כְּתִיב בֵּיהּ בְּיַעֲקֹב (בראשית כה)

רְבִי אַבָּא אָמַר, כְּתִיב בְּיַעֲקֹב (שם
כה) אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֱהָלִים, גְּבַר
שְׁלָם, מְשֻׁם שְׁהוּשׁ יוֹשֵׁב בְּשִׁנֵּי
מִשְׁכָּנָיִם עֲלִיוֹנִים, וְהַשְּׁלִים לְצַד
זֶה וּלְצַד זֶה. וְהוּא לֹא אָמַר
שְׁנִטְמָא בְּכֻשְׁפֵּי. אָבֵל עַל מַה
שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מְשֻׁם שְׁלָבו
שְׁלָם עַל טוֹב וְנֶאֱמַת שְׁעֵשָׂה לוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַל הַעוֹלָם
יִדְעִים מַעֲשֵׂי לְבָן מַה הֵם וּמִי
יְכוֹל לְהַנְצִיל [ס"א מְנוּ, כָּל עֲשָׂרִים חֲשֵׁנִים
שְׁהִיְתֵי עֲמוּ] מִקְטְרוֹגוֹ, וְנִרְצָה לְאַבְד
אוֹתִי [ס"א וְאִי יִשְׁבְּתִי וְעִשְׂתִּי עֲמוּ עֲשָׂרִים
שָׁנָה] וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַצִּילֵנִי
מִמְנוּ. וְהַכֵּל הָיָה כְּדִי שְׁלֹא
יִסְתַּפֵּל בּוֹ עֲשׂו שְׁהַתְקִימוּ בּוֹ
אוֹתָן בְּרַכּוֹת וְלֹא יִשְׁמַר לוֹ
טִינָה. וְעַל זֶה כְּתוּב (הושע יד) כִּי
יִשְׂרָאֵל דְּרַכִּי ה' וְגו', וְכְתוּב
(דברים יח) תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה'

אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֱהָלִים, גְּבַר שְׁלָם. בְּגִין
דְּאִיהוּ יְתִיב בְּתֵרִין מִשְׁכָּנֵי עֲלִיִּין. וְאַשְׁלִים
לְהֵאֵי גִיסָא וּלְהֵאֵי גִיסָא, וְאִיהוּ לֹא אָמַר
דְּאַסְתָּאב בְּחֻרְשׁוֹי. אָבֵל עַל מַה דְּקָאָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, בְּגִין דְּלָבוּי שְׁלָם עַל טִיבוּ וּקְשׁוּט
דְּעֵבִיד לִיהּ קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְּכָל עֲלִמָּא
יְדַעֵי עוֹבְדוּי דְלְבָן מָאן אֵינוֹן, וּמָאן יְכִיל
לְאַשְׁתַּזְבָּא (ס"א מְנוּ, כָּל עֲשָׂרִין שָׁנִין דְּמִוִּתֵי עִמֵּיהּ)

מִקְטְרוֹגָא דִּילְיָה דְּבַעֵי לְאוּבְדָא לִי. (ס"א וְאִנָּא
וְתִיבְנָא וְעֶבְדָּא עִמֵּיהּ עֲשָׂרִין שָׁנִין) וְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁזַבְנֵי
מְנִיָּה. וְכֹלָא הָוָה כְּגִין דְּלֹא יִסְתַּפֵּל בֵּיהּ עֲשׂו
דְּאַתְקִימוּ בֵּיהּ אֵינוֹן בְּרַכָּאן, וְלֹא יְנַטֵּר לִיהּ
דְּכַבוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (הושע יד) כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרַכִּי
יִי וְגו', וְכְתִיב, (דברים יח) תָּמִים תִּהְיֶה עִם יי
אַלְהֵיךְ :

וַיִּשְׁבוּ הַמְּלֹאכִים אֶל יַעֲקֹב
לֵאמֹר בָּאנוּ אֵל אַחִיךָ אֶל עֲשׂו
וְגַם הַלֵּךְ לִקְרֹאתְךָ וְאַרְבַּע מְאוֹת
אִישׁ עִמוֹ. כִּינֵן שְׂאֵמַר בָּאנוּ אֵל
אַחִיךָ, לֹא יְדַעְנוּ שְׁהוּא עֲשׂו?
וְכִי אַחִים אַחֲרִים הֵינּוּ לְיַעֲקֹב?
אֵלָּא בָּאנוּ אֵל אַחִיךָ. וְאִם תֹּאמַר
שְׁחִזַר בְּתִשְׁבּוּכָהּ וְהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ
תְּקִינָה - לֹא כֵּן, אֵלָּא עֲשׂו
הֲרַשַׁע כְּמוֹ מַעֲרָו. וְגַם הַלֵּךְ
לִקְרֹאתְךָ. וְאִם תֹּאמַר שְׁהוּא
הוֹלֵךְ לְבַדּוֹ - לֹא, אֵלָּא אַרְבַּע
מְאוֹת אִישׁ עִמוֹ.

וַיִּשְׁבוּ הַמְּלֹאכִים אֶל יַעֲקֹב בָּאנוּ אֶל
אַחִיךָ אֶל עֲשׂו וְגַם הוֹלֵךְ לִקְרֹאתְךָ
וְאַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ עִמוֹ. כִּינֵן דְּאָמַר בָּאנוּ אֶל
אַחִיךָ, לֹא יְדַעְנָא דְאִיהוּ עֲשׂו, וְכִי אַחִין
אַחֲרֵינִין הוּוּ לְיַעֲקֹב. אֵלָּא בָּאנוּ אֶל אַחִיךָ, וְאִי
תִּימָא דְהַדַּר בְּתִשְׁבּוּכָהּ וְאַזִּיל בְּאַרְחַ מְתַקְנָא,
לֹאוּ הָכִי, אֵלָּא עֲשׂו הֲרַשַׁע כְּדַמְעִיקְרָא. וְגַם
הוֹלֵךְ לִקְרֹאתְךָ, וְאִי תִימָא דְאִיהוּ בְּלַחֲדוּי
אַזִּיל. לָאו, אֵלָּא אַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ עִמוֹ.

וְכֵן כֵּן לְמָה, (אֵלָּא אֵינוֹן) אָמַרוּ לִיהּ, בְּגִין

וְכֵן כֵּן לְמָה? (אֵלָּא הֵם) אָמַרוּ לוֹ,

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי תְדִיר בְּצִלּוֹתְהוֹן
דְּצִדִּיקָא וּמִתְעַטֵּר בְּצִלּוֹתְהוֹן. כְּדָא מְרִינָן,
דְּהוּא מְלֹאכָא דְמִמְנָא עַל צִלּוֹתְהוֹן
דְּיִשְׂרָאֵל, סְנֵד"ל פּוֹן שְׁמִיה, נָטִיל כֹּל אֵינוֹן
צִלּוֹתֵין וְעָבִיד מְנַיְהוּ עֲטָרָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים
וְאוּקְמוּהָ. וְכֹל שְׁפָן צִלּוֹתְהוֹן דְּצִדִּיקָא
דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ וְאֲתַעְבְּדֵן
עֲטָרָה לְאֲתַעְטָרָא בְּאֵינוֹן צִלּוֹתֵין לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. וְאִי תִימָא מְשַׁרְיִין קִדְשֵׁין הָווּ
אֲתִיִּין עַמִּיה, אֲמַאי דְּחִיל. אֲלֵא צִדִּיקָא לֹא
סִמְכִין עַל זְכוּתֵיהוּ, אֲלֵא עַל צִלּוֹתְהוֹן
וּבְעוֹתְהוֹן לְגַבֵּי מְאִרְיָהוֹן.

וְתָא חֲזִי, דְּאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן, צִלּוֹתָא
דְּסַגִּיאִין סְלִיק קָמֵי קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּמִתְעַטֵּר בְּהוּא צִלּוֹתָא. בְּגִין דְּסִלְקָא בְּגוּוֹנִין
סַגִּיאִין וְאֲתַפְלִילת מִפְמָה סְטָרִין. וּבְגִין
דְּאֲתַפְלִילת מִפְמָה גּוּוֹנִין אֲתַעְבִּידת עֲטָרָה
וּמִנְחָא עַל רִישָׁא דְּצִדִּיק חַי הָעוֹלָמִים.
וְצִלּוֹתָא דְּיַחֲדִיד לֹא אִיהִי פְלִילָא, וְלֹא אִיהִי
אֲלֵא בְּגוּוֹן חַד. וְעַל דָּא צִלּוֹתָא דְּיַחֲדִיד לֹא
אִיהוּ מִתְתַקְנָא לְאֲתַקְבְּלָא (אֵלֵא בְּצִלּוֹתָא) כְּצִלּוֹתָא
דְּסַגִּיאִין. וְתָא חֲזִי, יַעֲקֹב פְּלִיל הָוָה, וְעַל דָּא
צִלּוֹתֵיהָ תְּאִיב לָהּ קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מַה כְּתִיב
וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיִּצְרֹ לֹו.

רַבֵּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר (מְשָׁלֵי כַח) אֲשֵׁרֵי אָדָם
מִפְּחַד תְּמִיד וּמִקְשָׁה לְבוֹ יפול בְּרַעָה.
(ד' קס"ט ע"א) זַפְּאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ, וְיִהֵב לֹוֹן אֲוִרִייתָא דְּקֻשׁוּט
בְּגִין לְמִזְבֵּי בְּהָ לְחַיֵּי עֲלָמָא, דְּכֹל מְאֵן
דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרִייתָא קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשִׁיךְ
עֲלֵיהָ חַיִּין עֲלָאִין, וְאָעִיל לֵיהָ לְחַיֵּי עֲלָמָא
דְּאֲתִי, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל') כִּי הוּא חִיִּיךְ וְאֲרִיךְ
יְמִיךְ. וְכְתִיב, (שֵׁם ל"ב) וּבִדְבַר הַזֶּה תִּאֲרִיכוּ יָמִים.

מְשׁוּם שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד
מְרַצָּה בְּתַפְלוֹת הַצִּדִּיקִים
וּמִתְעַטֵּר בְּתַפְלוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ
שְׁאִמְרָנוּ שְׁאוֹתוֹ הַמְּלֹאךְ הַמְּמַנֶּה
עַל תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל, סְנֵד"ל פּוֹן
שְׁמוֹ, נוֹטֵל כֹּל אוֹתָן תַּפְלוֹת
וְעוֹשֶׂה מֵהֶם עֲטָרָה לְחַיֵּי
הָעוֹלָמִים וּבְאִרוּהָ, וְכֹל שְׁפָן
תַּפְלוֹת הַצִּדִּיקִים שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִתְרַצָּה בְּהוּ, וְנַעֲשׂוֹת עֲטָרָה
לְהִתְעַטֵּר בְּאוֹתָן תַּפְלוֹת לְקוּדְשׁ-
בְּרוּךְ הוּא. וְאִם תֵּאמַר, מִחֲנֻנֹת
קֻדְשִׁים הָיוּ בָאִים עִמּוֹ, אִזְ לְמָה
פְּחַד? אֲלֵא צִדִּיקִים לֹא סוֹמְכִים
עַל זְכוּתֵיהֶם, אֲלֵא עַל
תַּפְלוֹתֵיהֶם וּבְקִשׁוֹתֵיהֶם לְרַבּוֹנָם.
וְכֹא יִרְאֶה שְׁאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן,
תַּפְלוֹת רַבִּים עוֹלָה לְפָנֵי הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וּמִתְעַטֵּר בְּאוֹתָהּ
תַּפְלָה, מְשׁוּם שְׁעוֹלָה בְּגוּוֹנִים
רַבִּים וְנִכְלַלַת מִכְמָה צְדִדִּים,
וּמְשׁוּם שְׁנִכְלַלַת מִכְמָה גּוּוֹנִים,
נַעֲשִׂית עֲטָרָה, וּמִנְחַת עַל רֹאשׁ
צִדִּיק חַי הָעוֹלָמִים. וְתַפְלוֹת
הַיַּחֲדִיד אֵינָה פְּלוּלָה וְאֵינָה אֲלֵא
בְּגוּוֹן אַחַד, וְעַל כֵּן תַּפְלוֹת יַחֲדִיד
אֵינָה מִתְקַנָּת לְהִתְקַבֵּל (אֵלֵא בְּתַפְלָה)
כְּתַפְלוֹת רַבִּים. וְכֹא יִרְאֶה, יַעֲקֹב
הָיָה פְּלוּל, וְעַל כֵּן תַּפְלוֹתוֹ
הִשְׁתַּקֵּק לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
מַה פְּתוּב? וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד
וַיִּצְרֹ לוֹ.

רַבֵּי יְהוּדָה פִּתַּח וְאָמַר, (מְשָׁלֵי כַח)
אֲשֵׁרֵי אָדָם מִפְּחַד תְּמִיד וּמִקְשָׁה
לְבוֹ יפול בְּרַעָה. אֲשֵׁרֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הִתְרַצָּה בְּהֶם וְנָתַן לְהֶם תּוֹרַת
אֱמֶת כְּדִי לְזִכּוֹת בְּהָ לְחַיֵּי עוֹלָם,
שְׁכַל מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁךְ עֲלָיו
חַיִּים עֲלִיוֹנִים וּמְכַנְּסוֹ לְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ל') כִּי
הִיא חִיִּיךְ וְאֲרִיךְ יְמִיךְ, וְכָתוּב (שֵׁם
ל"ב) וּבִדְבַר הַזֶּה תִּאֲרִיכוּ יָמִים.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְכָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחֵל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בוכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבעו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמוחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעינו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, מולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במזוהה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנתו אצבע על יהודי מסויים: "בוכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.

ובורדאי כשמישיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרתם הגאולה, ובכותכם העולם קיים, ובאל על תיקונו השלם.

הלואי שנוכח להיות מן הזוכים המואשרים, שגמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בוכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן.

להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר אותו, ועל ידי כן בודאי יצליח בכל ענינו.

הספרדים היו גדולים גם בתורת הסוד, ובזכות זה זכו להחדיר אמונה פשוטה יראת שמים ואהבת השם יתברך, גם להמון העם, שזה הכח של הזוהר הקדוש. וכולם בדקים בדרכי אבותיהם הנגמרים שיעורים ביחוד וברבים זוהר הקדוש, וראינו לפשוטי העם שסיימו כמה פעמים את הזוהר הקדוש ולא הולכים לישון כל לילה לפני שלומדים זוהר הקדוש, וכל זה מוכח אמונתם התמימה והטהורה. וכל הברכות! והישועות ניסים ונפלאות בזכות הלימוד הקדוש הזה, כי הרשב"י ז"ע כוחו רב ועצום עד כדי שאמרו עליו בזהר הקדוש, אילו לא ניתנה תורה בכנינו אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שזמנו תתגלה ותאיר לעולם הבורה. (זוהר פרישת פנחס דף רמ"א).

ואפילו בדרונו הפשוט בכל רגע ותוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישיעות נפלאות, ובודאי הרשב"י ז"ע יכיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות!

ל מה דאיתי בְרַחֲמֵי, לית קְסוּתָא על עֵינָא, וְלִית גְּבִינָן על עֵינָא. גַּל שְׁפָן רִישָׁא חוּרְדָּא, דְּלֵא קִישָׁא מִיָּדִי. (ס"א ג' ע"ד).

12. כתוב בתורה (דברים כ"ח ב'): "ובאו עליך כל הברכות האלה והשיגוך" האל"ה ראשי תיבות: א"נ א"י לומדי הזוהר ה'זוהר הקדוש, ביאור: כאשר נידבק בתורה ונתקשר לנשמת הרשב"י ז"ע בלימוד זוהר הקדוש, ומשמים יברונו עליו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נוכח לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שליטה בכ"א.

13. כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברחונות משמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד פקוחות. וְנִשְׁמָא,

לְהַשְׁכִּיחָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתֵב בְּסֵפֶר הַתְּקֵנָה לֹא כְּמוֹ יִשְׁפְּלוּ וְאֵת, כִּי הַלְוִיָּד כָּל הַתְּקֵנָה בְּקֶדֶה לֹא יִקְרָא חֶסֶד בַּקֶּדֶן, כִּי אִם הַלְוִיָּד כָּבֵד לְהַשְׁפִּיעַ לַמִּזְבֵּחַ הַתְּקֵנָה וְאֵת נְכוֹן, וְנָה שֶׁכָּתֵב בְּהַעֲלוֹת בְּלִילָה, הִנֵּנו שְׂהוּא גַעוּר וְעוֹסֵק כַּכּ בְּלְבוּשֵׁי הַתְּקֵנָה בְּחֶלֶק הַתְּקֵנָה הַתְּקֵנָה לִילָה פְּדִיעוּ, וְאֵינוֹ חַפְזֵי בְּאוֹרֵי הַתְּקֵנָה, כִּי אוֹרֵי עֵינֵינָה לִי, הִנֵּנו כְּפָנֵי הַתְּקֵנָה וְסוֹדוֹתֶיהָ, שְׁנֹוהוּ גְּבוּיָת תּוֹרַת הַשֵּׁם שֶׁתְּקֵנָה יוֹם, כְּבִי זֶה דוֹקָה קְאֵילוּ דוֹקָה אֵת הַתְּקֵנָה פְּלוּ וְזוֹתְכֵיב בְּנִפְשׁוֹ מַה שְׁאֵין מַה אִם חַפְזֵי גַם בְּחֶלֶק הַתְּקֵנָה שֶׁתְּקֵנָה, הַשֵּׁם שְׂאֵ אֶפְשָׁר לֹא לְהַשְׁיִיגוּ, עַל זֶה נֶאֱמָר כִּי אִם בְּתוֹרַת הַשֵּׁם חֲפֵצוּ, וְכְמוֹ שֶׁכָּתֵב עַל הַאֲשִׁיחָה, וְכֵאלוֹ הַשֵּׁי גַם חֶלֶק זֶה שֶׁתְּקֵנָה, כִּי הַתְּקֵנָה חֶלֶק מִן הַתְּקֵנָה קְאֵילוּ תוֹסֵף כְּפָנֵי כו'. (תולדות יעקב יוסף פְּשִׁטת קדושים. ג'ו) ג'ו) ח'ו) כְּסִפְרוֹ בְּתַת פְּסִים פְּשִׁטת קדושים).

כתוב בתהילים (פרק ק"ו מ"ג) "מי חָסֵד וְיִשְׁמְרֵךְ אֶלֶּה וְיִתְבַּנְּנוּ כַסְדֵי ה'" ש"י לרמוז מ"י בבחינת חמישים שערי בינה, כמבואר בתקוני זוהר שהעוסק בתורת מ"י - לימוד הזוהר בבחינת בינה - הוא הנקרא חכם, וישמר אל"ה ראשי תיבות: ל'ימוד א'מרות ה'זוהר, הוא יזכה לזיתבונן מלשון "סוכבנהו יבוננהו" כמו שביאר התרגום: "מרינון כבבת עיניוהו" מלשון שמירה, חסדי ה' שחסי ה' ישמרוהו כבבת העין ויזכה שיחא עליו תמיד עינא פקודא הוא עינא רלא נאום כנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל" (דארתא בארדא רבא קב"ט ע"ב). עיניו ברישא חוּרְדָּא, מְלִשְׁתַּנְיָן מְשִׁאָר עֵינָיו, לִית קְסוּתָא על עֵינָא, וְלִית גְּבִינָן על עֵינָא, כְּאִי טְעִיבָא. דְּכִתִּיב הֵנָּה לֵא נִינּוּ וְלֵא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל דְּלֵעֵילָא. (תהלים קכ"א) וְכִתִּיב אֲשֶׁר עֵינָיו וְיִמְיָה (ב) וְכִתִּיב פְּקוּחֹת. וְנִשְׁמָא,

